

CONSTRUINT LA VIDA

Misericòrdia Hernández i Coca

Per diversos motius, Valls, un poble que mai no m'havia despertat cap tipus d'interès, havia anat fent acte de presència en alguns moments de la meua vida, molt esporàdicament, d'oïdes —gran exponent de la identitat catalana, bressol de...—, o visitant-lo buscant-hi només la més instintiva gratificació gastronòmica. Hi havia gran varietat de llocs pels quals em sentia atreta i hi flirtejava, esperant l'ideal, aquell que reunís tot allò que un desitja, i ni remotament Valls es trobava entre ells.

Un bon dia, d'aquells en què el formigueig et recorre tot el cos davant la nova cita, en què mil imatges et passen per la ment —com serà, més aviat clàssic o modern, jove o amb gran experiència, més de mar que de muntanya...—, em refereixo, és clar, al lloc que t'adjudiquen per número d'ordre en les llistes. Aquest dia, doncs, per fi coneixes amb qui t'han aparellat, i acaba essent qui menys t'esperes, Valls. La il·lusió —d'una ingènua i verge en la matèria— se n'havia anat en orris. I Aula d'Acollida! Déu meu, què era això?

El primer dia que vaig venir a Valls per conèixer el nou institut una visió em va confortar: bar l'Amada. Quina delicadesa, potser Valls m'oferiria sorpreses. I així va ser.

D'aquesta forma va començar fa 8 anys una relació que encara dura, i de la qual n'estic molt orgullosa i feliç de mantenir-la.

Els inicis van ser durs: havia d'adaptar-me a una nova manera de fer, a nous companys, a un nou recurs que l'administració havia ideat i del qual ningú en sabia gairebé res. I des de la perspectiva personal, males notícies havien aterrat a casa i tot plegat era ben difícil de portar. Però en un raconet aquella llum encara brillava, la que em deia que els nous reptes són els que et fan evolucionar; i la que mantenia la meua vocació intacta. Vaig comptar amb l'ajut de persones encantadores que em van fer costat en tot moment. Per començar, la gran professional i encara més gran persona a qui vaig haver de substituir, que em va ajudar, que no va dubtar a rebre'm a casa seva i

va voler que treballéssim juntes en aquest projecte. També pels bons educadors del meu seminari (abans de Psicologia i Pedagogia, ara d'Orientació Educativa!!!), cada un en la seva línia: l'un amb segures bases pedagògiques, l'altre amb fonamentades bases filosòfiques, no menys útils, em van ajudar a crear la bastida que em donava seguretat en l'execució diària de la meva feina. I vaig aprendre de molts companys de la resta de disciplines, alguns tots uns veterans que amb la seva conversa o el seu exemple em mostraven les polièdriques cares de l'educació. I l'alè que em va encomanar algú de la directiva a qui li tinc una gran estima.

El primer curs va significar un canvi de rumb de 180 graus en la meua vida professional i personal. Vaig tenir dues immenses pèrdues, irrecuperables, que no van poder gaudir de la meua nova situació, ni professional ni personal, però que no deixo de tenir sempre presents cada dia de la meua vida.

Els altres grans canvis han suposat guanys. L'arribada d'algú a la meua vida i amb qui vull comptar cada dia. I l'altre, més impersonal, és el naixement d'un projecte: l'Aula d'Acollida, amb el qual no acabava de creure i que tant ha aportat a la meua formació professional i personal, des del coneixement de gent i costums d'origen tan divers als grans malabarismes educatius que s'han de posar en pràctica per aconseguir alguns resultats (i vull remarcar l'ajut que m'ha suposat, per anar teixint tot això, el suport de tots els bons professionals del centre).

L'Aula d'Acollida ha suposat (i suposa) una eina de doble tall: un per la dificultat que suposa amalgamar tanta diversitat, i l'altra, pel que acabes rebent dels alumnes que hi passen, aquesta, incommensurable, i tan reconfortant.

El Narcís Oller ha significat no sols un punt i a part en la meua vida personal, sinó un gran aprenentatge professional i un referent en la manera de treballar i de gaudir de la feina, i dels companys. Per aquesta raó em vull sumar a l'homenatge que li fem en honor al seu 60è aniversari, i agrair-li tot el que m'ha donat.

Llarga vida —i fructífera— al Narcís Oller!